Hlavní kouč hokejových šampionů z roku 2004 ze Zlína **Ernest Bokroš** vzpomíná:

Mistrovská euforie doznívala ještě po roce

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor
daniel.ostrcilik@denik.cz

CO DNES DĚLÁ HLAVNÍ TRENÉR MISTRŮ EXTRALIGY 2004 ERNEST BOKROŠ?

„Jsem na Slovensku šéftrenér mládežnických reprezentačních družstev. Mám na starost kategorie do 20, 18, 17 a 16 let. Jako hlavní kouč vedu tým dvacetiletých, se kterými mě například za měsíc čeká mistrovství světa ve Švédsku.“

Bratislava – Černým sakem točil v návalu euforie nad hlavou, na sobě měl tmavě modrou košili a černé kalhoty. „Byla to spontánní reakce,“ usmál se po devíti letech v rozhovoru pro seriál Deníku Ernest Bokroš při zmínce památného momentu, který se dokonce stal součástí znělky hokejového pořadu Bully v České televizi.

Ten sváteční oděv se mu tenkrát hodil, ten večer se stal králem. Celý Zlín mu ležel u nohou. Dnes už má město i klub jiné hrdiny, ale na trenéra, který přivedl hokejisty k historickému mistrovskému titulu, nezapomene. „I já si hodně často vzpomenu. Vždyť do Zlína stále hodně jezdím. Mám tam pořád hodně přátel. Na zlínské angažmá vzpomínám moc rád,“ vzkazuje 54letý Bokroš, který ve Zlíně strávil necelých pět let.

Jak často se vracíte?

V průměru asi dvakrát za měsíc. Ale není to pravidlem. Když mi to práce dovolí. Většinu času nyní trávím v Bratislavě, a když je možnost, vyrazím. Ve Zlíně mám ještě nějaké soukromé aktivity, tak se rád vracím.

Kdy jste začal tušit, že Zlín zažije historické okamžiky?

Až ve finále. Tenkrát jsem začal věřit, že by to mohlo vyjít. Dřív nad tím nemělo ani smysl uvažovat. Pracovali jsme krok po kroku. Rozhodně jsme si nestavěli vzdušné zámky.

Kde máte medaile?

Mám svoji kancelář v rodinném domě v Trenčíně, kde mám všechny své triumfy. Je jich tam víc. Je to hodně cenná placka.

Kam ji mezi svými úspěchy řadíte?

Patří mezi nejcennější. Medaile z mistrovství světa z Götteborgu je asi ze všech nejvzácnější. A pak si vážím každého titulu, ať už byl se Slovanem Bratislava, Zvolenem, Zlínem. Ale protože ta zlínská je z české extraligy, asi bych ji postavil před obě slovenské.

Bezprostředně po titulu jste říkal, že euforie jednou odezní. Kdy k tomu došlo?

Každá senzace trvá jen chvíli, ale musím přiznat, že ta zlínská trvala déle. Pětasedmdesát let se tam čekalo na úspěch, takže euforie doznívala ještě celý rok poté.

Aby ne, když jste se opět probojovali až do finále...

To bylo fantastické. Byly to dva velmi úspěšné ročníky. Jednou se to podařilo dotáhnout až do úspěšného konce. Podruhé už to nevyšlo, možná i proto, že se nám ve čtvrtfinále s Litvínovem zranili Leška a Bonk. To bylo klíčové pro celé play off. Vyhrát bez dvou elitních centrů bohužel nešlo.

Během play off vám na zdech visela různá motivační hesla. I ona vám pomohla v cestě za úspěchem?

Podle mě hodně. I dnes spolupracuji s mentálním koučem. Tyhle lidi rád využívám při společných poradách s týmem. Byl to jeden z dobrých nápadů, aby každý hráč vyjádřil své motto k cestě za úspěchem. Poté se vše dalo do obrazů a viselo to tam celé play off. Každý den v kabině si to mohli kluci přečíst.

ZLÍN MU LEŽÍ U NOHOU. Kouč Ernest Bokroš na náměstí Míru ve Zlíně s fanoušky. Foto: archiv Deníku

S tím jste přišel vy?

Rád pracuji s psychology. Konzultoval jsem s ním, že míříme k nějakému vrcholu. Tam ale bude těžké vylézt, proto jsem chtěl mužstvo nějak motivovat. Byla to jedna z dílčích věcí, kterou jsme společně vymysleli.

Jak střídačka prožívá poslední minuty a vteřiny finále, kdy už jste měli dostatečný náskok? Vedli jste 3:1 a v posledních sekundách i 4:1. Dá se v té chvíli ještě vůbec soustředit na hokej?

To už byla obrovská euforie. Pořád vidím před očima žluté peklo. Závěrečné minuty už ani nevnímáte. Je to, jako když malé dítě chce novou hráčku a nevnímá okolí kolem sebe. Soustředí se pouze na tu hračku. A my jsme chtěli titul. Poslední minuty jsme už nevnímali jeden druhého a čekali, až to skončí a budeme s diváky slavit. Moje mávání sakem pak byla spontánní reakce.

Jak bouřlivě jste pojal oslavy? Tenkrát jste říkal, že vás manželka doma nečeká...

Určitě nečekala. Nedá se to popsat. Oslavy trvaly tři dny. Tolik slivovice, kolik jsem za tu dobu vypil, jsem nespotřeboval za celý život. Nejdříve jsme slavili v kabině a poté vyrazili do barů a hospod, kde jsme byli všichni. Slavili jsme to společně s fanoušky. Parádně jsme si oslavy užili.

Docenil jste titul později, poté, co jste si musel protrpět ve Vítkovicích a hlavně v Českých Budějovicích, kde fanoušci proti vám pořádali protesty?

Určitě. Ale ve Vítkovicích to nebylo špatné. V Budějovicích mi nevyšel začátek soutěže, ačkoliv tři roky předtím byly úspěšné. Jak už to tak bývá, černého Petra dali do rukou mně. Musím ale přiznat, že diváci byli i tak slušní. Chtěli nového trenéra, ale jejich protesty byly v rámci slušnosti.

Byly to nejtěžší chvíle ve vašem životě?

Především to byl v mé trenérské kariéře největší neúspěch. Určitě mě to do budoucna posílilo. Kdybych cítil neklid v kabině, tak okamžitě odejdu.

Kromě Zlína o vás měla podle tehdejších spekulací zájem i Sparta. Proč jste tenkrát na jaře 2003 dal přednost Zlínu?

Protože za mnou přišel pan Venera, který mě oslovil. Dali jsme si slovo, protože mi tenkrát běžela smlouva v Trenčíně. Vyhovovalo mně to, protože obě města jsou od sebe přes kopec. Bylo pro mě výhodné, že slovenský trenér šel k mužstvu, které skončilo třinácté, a měl jsem dobrou startovací pozici. Do Budějovic jsem šel, když byli první, a dopadlo vše přesně naopak.

Od Sparty jste nabídku měl?

Ne, nic oficiálního jsem nedostal. Výběr jsem měl o to jednodušší, protože se mi ozval jen Zlín.

Co všechno jste změnil, aby vše fungovalo podle vašich představ?

Nechtěl bych říkat, co všechno jsem změnil. Prostě jsem si dělal svou trenérskou práci. Měl jsem obrovskou výhodu, že kluci spadli dolů. I já jsem se v prvním roce v české extralize chtěl prosadit. Byli jsme jednotní. Hráči měli zájem odčinit špatnou sezonu a já jsem se chtěl uvést v nové soutěži. Všichni chtěli pracovat, až to skončilo titulem. A to nikdo nečekal.

Vyhýbala se nám zranění, dařilo se nám, kluci jako Balaštík, Leška nebo Hamrlík byli na vrcholu kariéry. Právě oni mužstvo táhli. Měli jsme jednu pětku, která rozhodovala zápasy. Takhle se to sešlo, ten nahoře to tak asi chtěl.

Nikdy předtím se slovenský trenér ani brankář v české extralize neprosadil. Byla to pro vás motivace navíc?

Na Slovensku jsou dobří trenéři, akorát v Čechách i na Moravě nedostávají tolik prostoru. Na Slovensku naopak dají kluby bez problémů příležitost českému trenérovi. Češi i Moraváci jsou v tomhle opatrnější.

Je pravda, že vám tehdejší generální manažer Zlína Zdeněk Venera jako jediný věřil?

Je to možné. Těžko se mi posuzuje, kdo mi věřil nebo ne. Ale určitě Zdenek Venera je člověk, který mě přivedl do Zlína a věřil v mé trenérské schopnosti. Zároveň dovedl i slovenského brankáře Murína. Na titulu má velkou zásluhu.

Váš příchod ale s Igorem Murínem úplně nesouvisel, ačkoliv vás dva lidé dávali do souvislostí. Je to pravda?

My jsme oba z Trenčína. Znal jsem ho jako brankáře, on mě jako hráče i trenéra. Když nás pan Venera oslovil, mluvili jsme o tom spolu.

Krátce po svém příchodu jste si pořídil diktafon a nahrával si tiskové konference. Jak k tomu tenkrát došlo?

Jako každý trenér mám zkušenosti s médii a jsem zastáncem toho, že co se řekne, se má i napsat. Jedno slovo kolikrát změní význam věty. Bohužel jsme odkázáni na média, protože lidé čtou naše rozhovory a z toho si udělají úsudek. Někdy mě mrzelo, že si mě někdo zaškatulkoval jako jiného jen díky tomu, co vyšlo v novinách. Můj obraz nebyl takový, jaký bych chtěl.

Jak dlouho jste ho používal?

Celou sezonu určitě ne. S některými novináři nemám problém, když chce, i o půlnoci mu odpovím. Ale na některé si už dávám pozor. Stalo se mi to třeba v Českých Budějovicích. Když novinář chce, vaše výroky otočí proti vám.

Jak jste vycházel s asistentem Jaroslavem Stuchlíkem?

S odstupem času musím uznat, že Jarda Stuchlík byl velice dobrý asistent. I on se musí podřídit hlavnímu trenérovi. Musí mu říkat své názory, ale také i oponovat. Byl to trenér domácích poměrů a na hodně věcí mě upozornil. Byl jsem s ním spokojený.

Během finále jste hráčům zakázal mluvit s médii. Jaký to mělo význam a splnilo to efekt a účel?

Určitě ano. Byli jsme v euforii a já jsem chtěl, aby se hráči soustředili na nejbližší zápasy. Pořád si myslím, že je potřeba spolupracovat s médii, o něčem psát musí, ale musí to mít nějaké meze. Vždycky jsem jim říkal, že v první řadě se musí soustředit na své výkony.

Jak moc jste byl přístupný hráčům si vyslechnout jejich názor?

Ale ano. Takovým hráčům, jako už tenkrát byl Leška, Balaštík a Okál nebo Hamrlík, jsem pozornost věnoval. Byli to chytří kluci a některé věci si řídili sami. Je třeba naslouchat, co říkají a myslí si hráči. Ale v první řadě je za výsledky zodpovědný trenér. Věděl jsem, co mi přineslo úspěch u slovenské reprezentace nebo ve Zvolenu a Slovanu Bratislava.

Musel jste hráče přesvědčovat, aby respektovali vaše pokyny a nároky?

To nevím. Určitě jsem si některé věci, kterým jsem věřil, prosadil. A některé jim byly proti chuti. Strašně mi pomohlo, že jsme první rok byli úspěšní a postupně tomu kluci i věřili.

Někteří kluci přiznali, že je vaše tréninky nebavily, protože se systémy trénovaly pořád dokola. Poznal jste to na nich?

Samozřejmě že každý trenér něčemu věří. I v posilovně některé věci opakovali. Jedna věc je dělat pestré a zajímavé tréninky. Také je ale třeba, aby to přineslo správný efekt. I nepříjemné věci a metody jim přinesly úspěch. V době trenéra Venery jsem četl, jak se hráči vyjadřovali, jak má fantastické tréninky. Když odešel, naráz výborné měl i pan Vlach. Je to až někdy k smíchu, hráči jsou někdy herci. Shrnul bych to tak, že každý trenér má svou filozofii a má v ni věřit.

Na povrch prosákly i informace, že jste příliš nevycházel nejen ve Zlíně s některými hráči. Čím to, že jste si nepadli do noty?

Tak to prostě někdy chodí. Nemůžu některé věci veřejně ventilovat. Ale jestli my máme vrchol sezony, máme danou večerku a někdo porušuje životosprávu tím, že přijde domů až v noci, tak s těmito hráči jsem si do noty prostě nepadl. To tam klidně napište. Každý trenér si dobrého hokejisty váží, ale důvěra se buduje vzájemně. Pokud ale někdo porušuje pravidla, která si nastavil samotný tým, nikoliv Bokroš, pak je jasné, že si s těmi jedinci do oka nepadnete. Ale konkrétní být nechci, to není potřeba pouštět ven.

Dobře, pojďme k vaší současné práci. Vedete mládežnické reprezentace Slovenska. Naplňuje vás tato práce?

Ano, je to zajímavá práce. Sedmnáct let jsem se věnoval seniorskému hokeji a dnes pracuji s dvacetiletými kluky. Je to pro ně přechod z juniorů do seniorského hokeje. Myslím, že jim mám co dát ze svých zkušeností, protože jsem celý život převážně trénoval muže. Slovenský svaz využívá mé služby, abych mládež připravil na mezinárodní akce.

V čem je největší rozdíl?

Důležité je, že mladí chlapci chtějí něco dokázat a chtějí se zlepšovat. O to je to jednodušší, protože každý z hráčů má svou vizi a cíle.

Ernest Bokroš

Narozen: 25. 8. 1959 v Karviné
Hráčská kariéra: Dukla Trenčín (1979 – 1990), Kaufbeuren (1990 – 1991, Německo), Joensuu (1991 – 1992, Finsko).
Hráčské úspěchy: 1 x federální titul (1992, Trenčín), 2x vicemistr ČSSR (1989, 1990, Trenčín).
Trenérská kariéra: Trenčín, Zlín, Zvolen, Slovan Bratislava, Vítkovice, České Budějovice.
Trenérské úspěchy: jako asistent trenéra mistr světa se Slovenskem (2002) a 2. místo (2000), 1 x mistr ČR (Zlín, 2004), 1x vicemistr ČR (2005, Zlín) 2x mistr Slovenska (Slovan 1998, Zvolen (2001), 4x vicemistr SR (Trenčín 1996, Slovan 1999, Zvolen 2000 a 2002, 1x 3. místo (Zvolen 2002), tituly s juniory Trenčína (1993 – 1995).
Zajímavosti: Je ženatý a má dva syny Lukáše a Tomáše, kteří svůj život rovněž spojili s hokejem. Bydlí v Trenčíně. Mezi jeho zájmy patří tenis, příroda a procházky se psem. Jeho kamarádem je bývalý prvoligový rozhodčí Lubomír Puček. Společně se v pěti letech hlásili do fotbalové přípravky, ale kvůli přetlaku malých fotbalistů na Bokroše nezbylo místo.
V československé reprezentaci odehrál Ernest Bokroš celkem dvacet utkání a vstřelil dvě branky. Debutoval 6. září 1983 v Pardubicích zápasem se Sovětským svazem, první branku dal 10. dubna 1985 v utkání proti NDR, které Československo vyhrálo jasně 12:3. Blízko byl účasti na šampionátu v Praze 1985, z nominace trenéra Luďka Bukače však nakonec na poslední chvíli vypadl.